

ПАМЯТНИК ПРИРОДЫ «ГЛЫБА ПЕРМСКИХ ИЗВЕСТНЯКОВ» НА СИМФЕРОПОЛЬСКОМ ВОДОХРАНИЛИЩЕ, КАК ЭЛЕМЕНТ ЛАНДШАФТНОЙ СТРУКТУРЫ КРЫМСКОГО ПРЕДГОРЬЯ

(*Alisma plautago-aquatica*), сусак зонтичный (*Butomus umbellatus*). Из водорослей макрофитов в подводной части островка, на скоплениях песчаного грунта произрастает зеленая водоросль хара.

Рекомендации к проведению границ заповедного объекта «Глыба пермских известняков». Природоохранный выдел площадью 1 га вполне достаточен для сохранности памятника природы. Незначительное превышение площади глыбы над площадью охранного выдела возникает при низких уровнях воды в водохранилище. Однако вследствие того, что глыба расположена в береговой зоне строгого санитарного режима Симферопольского питьевого водохранилища, то в дополнительных охранных мероприятиях она не нуждается.

Таким образом, комплексная характеристика памятника природы «Глыба пермских известняков» на Симферопольском водохранилище, впервые выполненная для данного объекта, позволила рассмотреть и выработать рекомендации по охране и использованию памятника, показать его научное, просветительско-образовательное и туристическое значение, научно обосновать границы объекта.

Источники и литература

1. Вазов В.И. Целебный климат. – Симферополь: Таврия, 1983. – 80 с.
2. Вахрушев Б.А., Вахрушева Л. П., Попов В.Н. Приоритетные территории: Опук, Чаудинская степь, мыс Такыл. – Симферополь: ТНУ, 2000. – 23 с.
3. Вахрушев Б.А., Клокин А.А. Заповедные объекты карстового массива г. Опук и сопредельных территорий// Уч. Зап. ТНУ им. В.И. Вернадского. – 2000 – Т.14(53). – С. 157–161.
4. Вахрушев Б.А., Амеличев Г.Н. геологический памятник природы - Кучук-Ламбадский каменный хаос, как элемент оползневой, сейсмо-гравитационной и карстовой морфоскульптуры ЮБК//культура нар. Причерноморья. – 2000. – №15. – С. 12–17.
5. Геологические памятники Украины. – Киев: Наукова думка, 1985. –120 с.
6. Геология СССР. Т.8. Крым. – М.: Недра, 1969. – 574 с.
7. Ена В.Г. Заповедные ландшафты Крыма. – Симферополь: Таврия, 1983. – 128 с.
8. Казанцев Ю.В. Надвиговые структуры Крыма // Геодинамика и нефтегазоносные структуры Черноморско-Каспийского региона. – Симферополь, 2002. – С.73–75.
9. Лебединский В.И. Геологические экскурсии по Крыму. – Симферополь: Таврия, 1988. – 128 с.
10. Миклухо-Маклай А.Д., Муратов М.В. О каменноугольных и пермских породах горного Крыма // Изв. вузов, геол. и разв. – 1958. – №8. – С. 34–47.
11. Подгородецкий П.Д. Крым: природа. – Симферополь: Таврия, 1988. – 180 с.
12. Сократов Г.И. О пермских отложениях в Крыму и их месте в генетической структуре Крыма // ДАН СССР. – 1950. – Т. 71. – №4. – С.123–129.
13. Туманская О.Г. Пермо-карбоновые отложения Крыма // Тр. ГГРУ. – Ч.1. – 1931; – Ч.2. – 1935.
14. Туманская О.Г. К стратиграфии пермских отложений Крыма // ДАН СССР. – 1941. – Ч.32. – № 4. – С. 78–83.
15. Фохт К.К. О древнейших осадочных образованиях Крыма // Тр. СПб об-ва естеств., 1901, т. XXXII, вып.1. – С. – 121–133.
16. Юдин В.В. Сбалансированная модель Симферопольской антиклинали // Геодинамика и нефтегазоносные структуры Черноморско-Каспийского региона. – Симферополь, 2002. – С. 212–213.

Ляшенко Г.В., Калина Т.Є.

ХАРАКТЕРИСТИКА ЕКОЛОГІЧНИХ УМОВ ПРАВОБЕРЕЖНОГО НИЖНЬОДНІПРІВ'Я ДЛЯ РОЗВИТКУ ВИНОГРАДАРСТВА

Постановка проблеми і зв'язок з важливими науковими і практичними завданнями. В останні роки в виноградарстві і виноробстві Херсонщини, як і в цілому по Україні, встановилась постійна тенденція спаду виробництва. Серед багатьох причин такого стану є також недоліки допущені свого часу в розміщенні насаджень винограду без урахування агроекологічних умов, що зумовило в окремі роки загибель кущів на значних площах, погіршення якості винограду та винопродукції. Тому вивчення і аналіз екологічних умов території являється головним фактором правильного розміщення насаджень.

Аналіз досліджень і публікацій. Херсонська область характеризується сприятливими умовами для розвитку виноградарства, являючись одним із основних виробників винограду в Україні (табл.1). Територія правобережного Нижньодніпров'я являється основним виробником марочних столових вин. На її підприємствах створювались і вироблялись кращі марочні столові вина України. Саме звідси почався похід по всім куточкам минулого Радянського Союзу знаменитих білих і червоних марочних вин: „Перлина Степу”, „Наддніпрянське”, „Оksamит України” [1]. В теперішній час після загибелі значної частини кращих виноградних насаджень і непередуманої оренди виноградників виробництво марочних вин в регіоні скоротилось. Виробництво марочної продукції збереглося на двох виноробних підприємствах: „Кам'янський” і, вкрай незначному об'ємі, ВАТ „Князь Трубецький”.

Виноградно-виноробне виробництво – традиційна галузь агропромислового комплексу області. Найбільш значний розвиток виноградарство отримало у 80 – ті роки. Середньорічне виробництво винограду по всім категоріям господарств за 1981 – 1985 роки досягло 95,1 тис.т, що становило 10,5 % загаль-

ного валового збору винограду в Україні. При цьому продуктивність насаджень і, що особливо важливо, якість винограду (по цукристості) були значно вище, ніж в інших регіонах. Так цукристість винограду в середньому за 1980 – 1984 рр. в Херсонській області складала 16%, в Миколаївській і Одеській областях відповідно 15,4 і 15%. В середньому за 1990 – 1992 рр. в Херсонській області цукристість винограду була на рівні 16,5%, в Миколаївській – 15,7%, Одеській – 16% [1].

Таблиця 1. Площі і виробництво винограду в 2000 році в Україні

	Загальна площа, тис.га	в т.ч. плодонос- на, тис.га	валовий збір, тис.ц	урожайність, ц/га
Україна	97,6	37,9	3596,9	40,9
АР Крим	42,1	39,8	1760,5	44,2
Вінницька	0,1	0,1	0,7	8,0
Донецька	-	-	-	1,7
Закарпатська	3,6	3,4	92,1	27,2
Запорізька	0,3	0,2	1,4	7,1
Миколаївська	8,2	6,4	265,9	41,3
Одеська	36,7	33,1	1256,7	38,0
Херсонська	6,4	4,9	219,6	45,1

Обговорення проблеми і аналіз результатів дослідження. Основним критерієм успішного розвитку виноградарської галузі є відповідність промислового сортименту виноградних насаджень природним ресурсам регіону. Ефективність галузі повністю залежить від розміщення виноградників в оптимальних екологічних умовах в яких кожен сорт може найбільш повно реалізувати свої потенціально-генетичні можливості [2]. В силу своїх біологічних властивостей і умов вирощування виноград як багаторічна культура, потребує комплексного підходу при виборі площ, ґрунтів, експозиції схилів і клімату, сортів і т.д. Вивчення і аналіз природних умов території являється головним фактором правильного розміщення виноградних насаджень.

Територія Херсонської області розміщена в межах Причорноморської западини. Долиною Дніпра вона ділиться на лівобережну і правобережну частини [3]. Територія області відрізняється великою кількістю тепла, світла, сприятливими ґрунтовими умовами, які дозволяють культивувати різні сорти винограду. Лімітуючими факторами являються недостатня кількість опадів в період вегетації, мінливість температур з частими відлигами і різкими пониженнями температур в зимовий період. Унікальним регіоном для виробництва вин контрольованих найменувань за походженням (КНП) являється правобережна частина Херсонської області, яка включає В.Олександрівський, Бериславський і північну частину Білозірського районів. Природні умови дозволяють вирощувати різноманітні столові і технічні сорти винограду різних строків дозрівання.

Рельєф і геоморфологія. Правобережна частина області відноситься до корінного плато, яке знижується на південь до р. Дніпро і на захід до р. Інгулець. Поверхня основної частини території рівнинна, з невеликою кількістю подів і слабовиражених лощин. Частина території, що прилягає до р. Інгулець має хвилястий рельєф: тут багато балок і річних терас. Північна, північно – східна і східна частини території, які омиваються р. Дніпро, по всій довжині розгалужені короткими і широкими балками, що обумовило велику хвилястість рельєфу.

В геологічній будові правобережної частини беруть 2 – 3 яруси лесів з одним або двома похованими горизонтами ґрунтів, які підстеляються червоно – бурими глинами. Останні залягають на неогенових потичних вапняках.

Ґрунтоутворюючі породи. На території регіону ґрунтоутворюючими породами являються леси, лесовидні суглинки, древні і сучасні алювіальні і морські відкладення, елювій карбонатних порід і червоно – бурі глини. З них найбільше розповсюдженими являються леси і лесовидні суглинки різного гранулометричного складу від супіщаних до легкоглинистих. Найбільш важкими по гранулометричному складу являються леси плато і верхньопліоценові тераси, а найбільш легкими лесовидні суглинки тераси – дельти Дніпра.

Леси степної тераси представлені піщано і крупнопилувато – суглинистими відмінностями. Вони мають значну сполуку піску. Леси буро – палевого відтінку, щільного складу, дрібнопористі, не засолені шкідливими солями, містять 8 – 12% карбонатів кальцію, гіпс міститься в них на глибині 2,5 – 4,0 м у виді окремих кристалів і друз. Лесовидні суглинки дуже схожі на леси. Вони мають ті ж властивості: тонку пористість, палевий колір. В верхніх шарах вони вилугувані від карбонатів на значну глибину, в залежності від гранулометричного складу. Лесовидні суглинки тераси – дельти Дніпра відносяться до піщанисто – легкосуглинистих відмінностей. Характерною особливістю цих суглинок являється їх неоднорідність за гранулометричним складом.

В подах ґрунтоутворюючою породою є оглеєні леси і лесовидні суглинки різного гранулометричного складу. Оглеєні леси в сухому стані щільні, у вологому в'язкі, малопористі, слабоводопроникні з негативними водно – фізичними властивостями.

На схилах долин рік Інгулець і Дніпро леси повністю або частково змиті і на поверхню виступають червоно – бурі глини, вапняки, продукти вивітрювання яких і є ґрунтоутворюючими породами. Червоно – бурі глини щільні, карбонатні, засолені водно – розчинними солями. Сучасні алювіальні відкладення на території мають не значне розповсюдження і залягають безпосередньо в заплавах рік. Це тонкошаруваті

**ХАРАКТЕРИСТИКА ЕКОЛОГІЧНИХ УМОВ ПРАВОБЕРЕЖНОГО НИЖНЬОДНІПРІВ'Я ДЛЯ РОЗВИТКУ
ВИНОГРАДАРСТВА**

відкладення різного гранулометричного складу. Сучасні морські відкладення представлені піщано – черепашковими породами, які інколи зцементовані в черепашковий вапняк.

Грунтові води. Глибина залягання ґрунтових вод знаходиться в тісному взаємозв'язку з характером рельєфу і літологічним складом порід, які беруть участь в геологічній будові.

На ступінь мінералізації ґрунтових вод, а також на глибину їх залягання, основний вплив мають близькість моря і гранулометричний склад ґрунтоутворюючих порід. В північній частині регіону ґрунтові води в плакорних умовах (на підвищеннях) залягають глибоко (25 – 30 м), у подах – ближче до поверхні (4 – 12 м). При такій глибині залягання вони не впливають на процес ґрунтоутворення. Територія близько розміщена від моря має більш високий рівень залягання ґрунтових вод. На території борової тераси вони слабо мінералізовані. На терасі – дельті ступінь їх мінералізації не значний, тільки в північно – східній частині тераси – дельти ґрунтові води мають підвищену мінералізацію.

Рослинність. Територія регіону розміщена в зоні Південного Степу. Це зона вузьколистих типчаково – ковилових степів, в травостой яких спостерігаються вузьколисті ксерофітні злаки. Більша частина території розорена. Цілині ділянки збереглися в заплавах рік, на стрімких схилах балок, на піщаних масивах борової тераси Дніпра.

У понижених місцях найбільш розповсюджені галофіти: солянка, кермек, полин таврійський, петросимонія, франкелія, обіона бородавчата. Серед дерев і кущів переважають акація, гледичія, лох вузьколистий, тамариск, ясен, абрикос. На боровій терасі Дніпра рослинність представлена ковилою, на рівнинах – полином і гвоздикою. В заплаві Дніпра росте лугово – болотна рослинність а із дерев – верба і деякі види тополі. У подах у вологі роки розвивається болотна рослинність з переважанням пирію і осоки. В роки засухи в травостой з'являються представники степової флори.

Ґрунти. Ґрунтовий покрив області сформувався під впливом таких факторів як клімат, рослинність, рельєф, ґрунтоутворюючі породи, ґрунтові води і відзначається значною різноманітністю. Найбільш широко на території розповсюджені чорноземи південні малогумусні. В північній частині переважають південні чорноземи на лесах, які на південь переходять в каштанові в комплексі з солончаками, солонцями і солодямаи.

Для промислового виноградарства найбільший інтерес представляє смуга ґрунтів різної степені змитості, які простягнулись вздовж берегової лінії Каховського водосховища і Дніпра. Виноградники, які ростуть на цих ґрунтах дають виключно по якості сировину для виробництва білих і червоних столових вин (Наддніпряньське, Перлина Степу, Оксамит України і ін.)

Ґрунтовий покрив являючись складним і багатогранним екологічним фактором вирощування винограду значно варіює у просторі. Використовувані у виноградарстві ґрунтові карти представляють собою яскраву мозаїку ґрунтових контурів, виділених на основі генетичної класифікації ґрунтів. В результаті досліджень виділені ареали ґрунтового покриву однорідні за геоморфологічною будовою, гранулометричним складом, запасами гумусу, поживними речовинами, активними карбонатами в коренеvodоступному шарі.

Клімат території області характеризується тривалим безморозним періодом, великою кількістю сонячних днів, підвищеними температурами, незначною кількістю опадів, засушливістю повітря і інтенсивним випаровуванням в літній період часу.

Середньодобова температура повітря за рік в коливається від мінус 5,1 до плюс +20,1°C, а за період травень – вересень – від плюс 18,2 до плюс 20,1°C. Річний хід температури повітря представлений на рис.1. Середня тривалість безморозного періоду складає 80 – 90 днів, вегетаційного періоду досягає 215 – 220 днів, періоду активної вегетації – 175 – 180 днів, а періоду без заморозків 175 – 180 днів. Сума накопичених активних температур за період активної вегетації досягає в області 3100 - 3500°C.

Кількість опадів по багаторічним даним складає 250 – 380 мм з коливанням в окремі роки від 180 – 190 мм до 540 – 580 мм. Максимальна кількість атмосферних опадів на найближчій станції відзначається в червні і липні, а мінімальна – у лютому і вересні. Річний хід місячної кількості опадів представлений на рис.2.

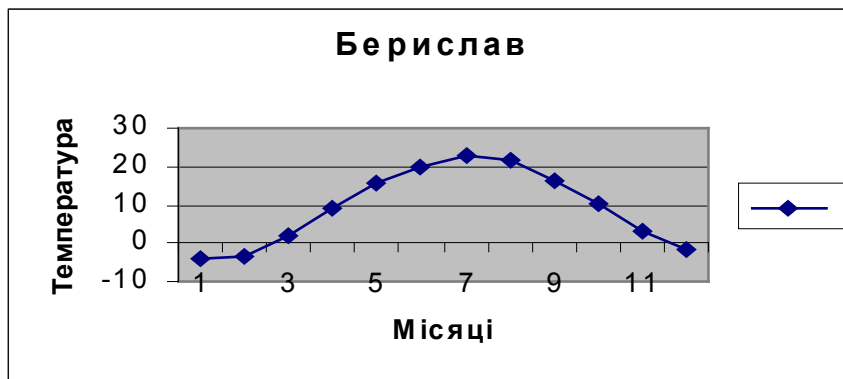

Рис.1. Річний хід температури повітря. МС Берислав.

За теплий період випаровуваність перевищує кількість опадів майже в 2 рази, що служить основою для характеристики території як сильно посушливої. Випадають опади впродовж року нерівномірно,

обумовлюючи посушливі періоди. Літні посухи повторюються частіше весінніх (80 – 90%) і охоплюють часто до 80 – 90 % території. Повторюваність посух влітку становить 16 – 45 %. На основі багаторічних спостережень виявлено, що 50% всіх посух спостерігаються впродовж одного року, 28% продовжуються два роки, 8% – три роки і 14% – 5 та більше років підряд.

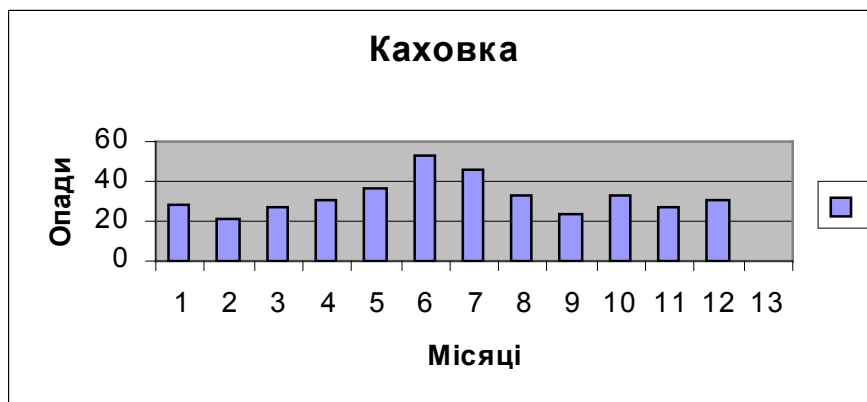

Рис.2. Річний хід опадів МС Каховка

В залежності від часу прояви посух впродовж року вони можуть бути пагубними як для зернових культур, так і для багаторічних насаджень, в т.ч. винограду. Особливо гостро спостерігається нестача вологи в період росту ягід і визрівання урожаю, коли найбільш часто й проявляються літні посухи. Вплив посух в цей період значний і, в залежності від тривалості, може знизити урожайність насаджень на 30 – 60%, а також його якість. Погіршуються умови визрівання лози, збільшується ймовірність пошкодження кущів морозами в зимній період.

Середній із абсолютних мінімумів температури повітря коливається в межах $-17...-18^{\circ}\text{C}$, а абсолютний мінімум досягає $-32...-33^{\circ}\text{C}$. Стійкий сніговий покрив спостерігається тільки в північній частині, висота якого не перевищує 5 – 6 см. Середня глибина промерзання ґрунту з півночі на південь змінюється від 35 см до 55 см, найбільша глибина промерзання досягає 75 см на півдні і 110 см - в Херсоні і на півночі області.

Повне відтавання ґрунту в середньому багаторічному спостерігається на 22 березня, в окремі роки воно можливо як до 20 лютого, так і до 12 квітня.

Представлені дані можуть характеризувати кліматичні умови тільки місцезонацій, адекватних місцезонаціям метеостанцій. Проте здавна відомо, що під впливом розчленованого рельєфу, неоднорідності ґрунтового покриву, наявності і розмірів водних об'єктів відзначається просторово-часова мінливість показників агрокліматичних ресурсів [4]. Особливо значна мінливість спостерігається за умовами морозо-небезпеки і тепло-забезпеченості території, які оцінюються за такими показниками, як суми температур за різні періоди і середній з абсолютних мінімумів температури повітря ($T_{\text{мін}}$).

На території типових господарств досліджуваної зони мікрокліматична мінливість вказаних показників формується під впливом двох факторів – розчленованого рельєфу і пістрявості ґрунтового покриву. Територія господарств характеризується пагорбкуватим характером рельєфу з невеликими абсолютними висотами (20-52 м) і відносними перевищеннями висот (глибина вертикального розчленування) до 25 м. Відзначається наявність невеликих вододільних плато, схилів різної експозиції і стрімкості. Ґрунти різного гранулометричного складу обумовлюють просторову мінливість термічного режиму як у теплий період, так і взимку.

На підставі детального геоморфологічного аналізу та аналізу ґрунтових карт була складена синтетична карта природних неоднорідностей підстильної поверхні (СКПНПП) досліджуваних господарств. Вона являє собою карту з виділеними окремими місцезонаціями. Для виділених місцезонацій були виконані розрахунки величин середнього із абсолютних мінімумів температури повітря ($T_{\text{мін}}, ^{\circ}\text{C}$) і суми температур за беззаморозковий період ($\Sigma T_{\text{бп}}, ^{\circ}\text{C}$). Виявлено, що навіть для пагорбкуватого типу рельєфу діапазон мінливості $T_{\text{мін}}$ складає більше 5°C , а для $\Sigma T_{\text{бп}}$ – більше 250°C .

Наступна задача полягала в крупномасштабному районуванні отриманих агрокліматичних показників та складанні мікрокліматичних карт для досліджуваних типових господарств. Методика мікрокліматичного районування та складання мікрокліматичних карт була розроблена раніше. Особливість складання цих карт полягала в поставленій конкретній задачі – складанні мікрокліматичної карти як основи для комплексної ампелоекологічної карти з метою обґрунтування розміщення винограду на сортовому рівні. В цілому, етапи картування ампелокліматичних і мікрокліматичних карт повторюються, за винятком етапу вибору кроку районування. В загальному випадку, доцільним вважається вибір кроку районування такого показника як середній із абсолютних мінімумів температури повітря 1°C , а суми температур – 100°C . Для ампелокліматичного районування за вказаними показниками можна прийняти за доцільний крок районування в $2,5^{\circ}\text{C}$ 200°C . Ця доцільність базується на прийнятих угрупованнях сортів винограду за морозостійкістю і тепловимогливістю.

На досліджуваній території виділено чотири ампеломікрокліматичні райони. Перший, найменш моро-

**ХАРАКТЕРИСТИКА ЕКОЛОГІЧНИХ УМОВ ПРАВОБЕРЕЖНОГО НИЖНЬОДНІПРІВ'Я ДЛЯ РОЗВИТКУ
ВИНОГРАДАРСТВА**

зонебезпечний район охоплює такі місцезнаходження як вододільні плато та верхні частини схилів з середніми за механічним складом ґрунтами. В цьому районі середній із абсолютних мінімумів повітря вище -16°C, а один раз в 10 років можливе зниження його до -20°C і нижче. Багаторічна сума температур за безморозковий період тут більше 3350 °C (табл.2).

Таблиця 2 – Мікрокліматична характеристика термічного режиму

N мік-рора-йону	Місцезнаходження	Морозонебезпечність, T _{мін} , °C		Теплові ресурси, ΣT _{бп} , °C
		50%	10%	50 %
1	Вододільні плато, верхні частини схилів. Суглинисті ґрунти	> - 16.0	> - 20.0	>3350
2	Середні частини схилів. Піщані і супіщані ґрунти	-16.1 – -18.5	-20.1 – -22.5	3300- 3350
3	Великі рівнинні ділянки. Суглинисті і супіщані ґрунти	-18.6 – -21.0	-22.6 – -25.0	3100- 3300
4	Нижні частини схилів, дно балок, заболочені ділянки	<-21.0	< -25.0	3000-3100

Третій ампеломікрокліматичний район охоплює великі рівнинні ділянки з суглинковими і супіщаними ґрунтами. Середній із абсолютних мінімумів повітря становить -18,5 – -20 °C, а один раз в десять років він може знижуватися до -2 – -22,5 °C. Сума температур тут змінюється від 3100 до 3300 °C. Найменш сприятливі умови складаються в четвертому ампеломікрокліматичному районі, де середній із абсолютних мінімумів температури повітря нижче -21 °C, а в окремі роки він знижується нижче -25°C. В ньому найменші і суми температур.

Висновки. Виконані дослідження дозволили виявити особливості просторового розподілу основних складових природних ресурсів на території Правобережного Нижньодніпров'я – геоморфологічних, ґрунтових, водних та кліматичних. Проведено мікрокліматичні розрахунки та агрокліматичне районування території господарств за основними показниками умов морозонебезпечності та теплових ресурсів. Складено ампеломікрокліматичні, та ампелогрунтові карти, які будуть використовуватись для складання комплексних ампелоекологічних карт – з метою обґрунтування проектів розміщення виноградних плантацій та раціонального землевпорядкування досліджуваних територій.

Источники и литература

1. Програма розвитку виноградарства и виноделия Херсонской области до 2015 года. – Одеса, 2001. – 223 с.
2. Власова Е.Ю. Эколого-экономическое обоснование размещения многолетних насаждений // Вісник Дніпропетровського державного аграрного університету. – 1999. – № 1–2. – С.133–135.
3. Природа Херсонської області
4. Мищенко З.А., Ляшенко Г.В. Крупномасштабное картографирование микроклимата по условиям заморозко – и морозоопасности. Изд.Ан МССР. – 1990. – № 3. – С.60–72.

Яковенко И. М.

О ДЕФИНИЦИЯХ ТЕОРИИ РЕКРЕАЦИОННОГО ПРИРОДОПОЛЬЗОВАНИЯ

Важной составной частью разработки концепции рекреационного природопользования (РП) является систематизация ее понятийно-терминологического обоснования, в т.ч. уточнение формулировок понятий, определение их взаимосвязи и соотношения, сферы возможного применения. В первую очередь необходимо рассмотреть дефиниции природно-рекреационного потенциала территории, рекреационных ресурсов, рекреационной среды.

В качестве **объекта РП** выступает природно-ресурсный рекреационный потенциал, а территория определенного ранга является его носителем и базисом для развития процессов РП. Природный рекреационный потенциал территории – один из блоков интегрального рекреационного потенциала наряду с материально-технической базой рекреации (средства размещения рекреантов, рекреационная инфраструктура) и социально-экономическими условиями развития рекреационной деятельности. Однако природный рекреационный потенциал следует одновременно рассматривать и как составную часть целостной сложноорганизованной системы интегрального природного потенциала территории, который, обладая свойством эмерджентности, не сводится к простой сумме слагающих его частных потенциалов.

Под природным потенциалом территории принято понимать производительную способность природного пространства в процессе общественного производства [7]. Рекреационный потенциал большинство географов интерпретируют, как способность природного пространства содействовать отдыху и восстановлению здоровья человека [16], как совокупность природных и антропогенных факторов, необходимых для рекреационного использования [15;19]. **Целью данной статьи** является рассмотрение функционального, временного и пространственного аспектов рассматриваемой дефиниции..